

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪНИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

№ 66.

ЧОВЕКООРЗОСТЬ ИЗЪ НЕВѢРНЕ ЛЮБОВИ.

(Новела преведена съ Нѣмачкогъ.)

(продужено.)

„Садъ можете ваше прекинуте послове опеть продужити!“ вигне онъ, отишавши къ вратима оне собе, у којой су се остали задржавали, кои одма ступе у крчму, и са прождрљивимъ очима стану нагомилано злато на асталу сматрати. Младићъ ѿмъ рекне: „Ево я самъ съ еднимъ изъ такозваногъ друштва човечіегъ, еданъ малый посао заключіо, и прямио едну часть погођене награде. За мою потребу я ѿу половину узети а остатакъ е вашъ! Это, подѣлите!“ и тако одвои рукама одъ прилике половину злата и метъе у цепове, а другу половину гурне презрително предъ нѣи.

Као гавранови на мрцину, нападну ови садъ на новце.

„Миръ!“ повиче младићъ громогласно, и потегне песницомъ на асталъ, да су дукати звечали. „Я самъ казао, да се равно свима подѣли! Ты Каетано дѣли!“

Наслонѣнъ на еданъ стубъ, гледао е онъ равнодушно и са некимъ гнушанѣмъ, докъ се дѣлѣнѣ вршило, а кадъ се ово оконча, проговори ѿмъ: „Што се тиче вашегъ у будуће занимања, мой е совѣтъ тай, почемъ ваши послови овдѣ више неиду добро, да ступите у южну войску, кодъ Перцела и Фетера. тамо ћете баръ іошъ покадшто плячке имати.“

„А куда ћете вы ићи?“ запытаю га неки са страхопочитанѣмъ.

„Одъ данасъ су свезе оне, коє су васъ за мене свезивале, нешто вашимъ собственимъ заключенѣмъ, а нешто и добримъ унутствомъ господина полицейногъ министра Мадраса сасвимъ разкинуте.“ Одговори оштро младићъ. „Я вамъ позволяю, да можете слободно ићи, куда оћете, безъ да мене пытате; и зато се надамъ, да неће ни мене нико одъ васъ хгѣти пытати, куда ѿу я. Па садъ съ богомъ! и да се више никадъ невидимо!“ Съ тымъ рѣчма изиђе гордо на полъ.

Дуго е іоштъ траяла уха и вика у овой лоповској рупи, докъ зора ове птице, коє свѣтлость нетрпе, на све стране и по свимъ улицама неразтера.

II.

Ко-і у станю понят' онай часть,

Када любовь у образу пређе — ?

То су часи кадъ небеса плачу.

Левичнигъ.

Пиетро Албини, — тако се зове онай младићъ, когъ смо у почетку у онако бѣдномъ друштву видели, — био е сынъ едного честногъ торговца изъ ломбардиске вароши Бергамо. — Пунь чезнѣ за знанѣмъ: почео е іошъ младъ висока училишта посѣхавати, и са своемъ снагомъ духа свога, преда се онъ науцы лѣкарской. Сви професори уважавали су га збогъ нѣговогъ особитогъ прилѣжанія, и ласкали су себы надеждомъ, да ће албиниева сѣйна будућность еданъ зракъ и на нѣи, као нѣгове учитель, бацѣти. Но Пиетро угледа на едномъ балу, у нѣговой вароши, Лучію ди Фіорини, кѣрь едного мѣтачкогъ благородника, и нѣгово се срце обрне сасвимъ овомъ гордомъ цвету Италіе.

Онъ е любіо ту дѣвојку са цѣлимъ жаромъ южне талиянске страсти, и наскоро е уживао блаженство одазване любви. Отацъ Лучіе, примѣтіо е истина съ негодованиемъ ову растећу любовь између нѣгове кѣри и едного грађанскогъ сына, и показао се често противанъ: аль е ипакъ было врло слабъ, као и свакій отацъ, кои едну кѣрь има, да са енергіомъ овой любви границе стави.

Албини сврши съ добрымъ успѣхомъ науку, и добые докторску диплому. Іоштъ едино практично путованѣ, по южнымъ краєвима Италіе, Грчке, Француске и Шпаніе, за своє усовершенствованѣ валяло му е учинити, — па да светый бракъ Пиетра и Лучію за свагда венча.

Тежакъ е было растанакъ, и самъ старый Фіорини проливао е сузе, видећи кѣрь свою, — нѣгову ока зѣницу, — као што ю е називао, гдѣ е одъ жалости готово изванъ себе дошла. Съ тихомъ борбомъ морао се Албини изъ наручя свое любезне изтргнути.

Да бы дакле Лучію колико толико развеселио и бригу іой разтерао, заключи нѣнъ отацъ, да е у Мѣтке одведе; и тай намишляй и изврши.

Испрва ніе се она могла принудити, да участвує у веселяма салонскимъ, и посвети се сасвимъ любви свога

Албини, съ коимъ е у честой корешподенци стаяла. Сва писма сажавала су печатъ найвећегъ чезнена за повраткомъ нѣговимъ.

Съ равномъ любовію, но мужественіе, говорио е Албини о будућности, збогъ чега се Лучія мало лютила и корела га, што е тако ладанъ, и што са тако ладнымъ рѣчма говори о ружичной будућности нѣной. —

На неколико неделя по долазку нѣномъ у Млѣтке, пошто е већ почело іой съ веселъ и сѣйность салонска допадати, дође графъ Робертъ Астуро у Млѣтке, кои е некій далекій сродникъ породице Фіорини быо, и зато е наскоро свакидашний гостъ нѣногъ отца постао. Младъ, лепъ, богатъ, вѣштъ у обхоћенію, наскоро е срце старогъ Фіорини-а придобіо, пакъ садъ е ступао, покривенъ таковымъ обклопомъ, и к' срцу лене Лучіе, коя е при првомъ появу, дубоко упечатлѣнъ на нѣга учинила была. Отаць Фіорини найватрение се заузимао кодъ кѣри свое за Роберта, ал' изпочетка она га ни слушати не хтѣла. Нѣна любовь къ Албини-ю была е зидъ кои е сваку похвалу и ласканъ Робертово одбиао. Садъ почне графъ Астуріо срећу свою кодъ Лучіе самъ пробати, опише іой своя чувства съ найсѣйнимъ бояма, а нѣну будућность са ружичномъ свѣтлошћу. Муња ова упали. Варљиве и ласкателне рѣчи Робертове сасвимъ су се разликовале одъ ладны и озбилны рѣчій Албини-а и тако се напоследку догоди, да Албиниевъ ликъ готово се сасвимъ збогъ Робертовогъ изгуби. Нѣна писма буду ладнѣя, срдитѣя; Албиниева любавнѣя, или се баръ тако нѣой чинило, и напоследку престане сасвимъ писати му.

Албини быо е већ Римску државу, Неаполь и Сицилію обишао, и быо е у намѣри у Грчку отићи. Кадъ ал' уочи дана одлазка нѣвогъ, нађе онъ свогъ едногъ прѣтеля изъ свеучилишта, кои е мало доцнѣ науке свое свршіо пакъ садъ и онъ намѣрава путовати. Нѣгово прво питанъ, после поздрава, было е за Лучію и отца нѣногъ.

„О добрый Албини!“ повиче смѣюћи се овай запытаный, „Лучія Фіорини плови съ пунымъ вѣтрилама к' брачномъ пристаништу, а графъ Робертъ Астуріо нѣтъ е корманошъ!“

Бледъ као крпа и недисаюћи саслуша Албини рѣчи прѣтеля свогъ. „То ты лажешъ!“ повиче онъ таквимъ гласомъ, у комъ су се сва нѣгова чувства изразила.

„Нелажемъ,“ одговори мирно странаць „я садъ идемъ изъ Млѣтака, скоро вѣнчанъ графа Астуріа и господичне Лучіе Фіорини већ е явный и свакидашний говоръ цѣлы Млѣтака.“

Ова вѣсть, изъ уста едногъ прѣтеля, кога е онъ іоштъ као строгогъ истиннолюбца познавао, порази га сасвимъ. Невѣрна любовь, преварено повѣренъ и уврѣдена честь бѣснеле су у нѣговой внутрености, и разтравале су му ранѣо срце. (продужиће се.)

М И Ш Ъ С А М Б А Р Ъ .

(край.)

Ове рѣчи кадъ е гавранъ саслушао, яко се обрадуе што е и мишь съ корнячомъ прѣтельство свое утврдіо,

и поче нешто говорити своимъ прѣтелямъ, но кадъ ови едногъ къ нѣима нагло бѣжећегъ елена смотре, одма прекину свой разговоръ и разићу се кудъ кои, корняча у воду, мишь у ближню яму, и гавранъ на дрво. Када е елень дошао и покрай воде стао, подигне се гавранъ високо у воздухъ, да види, еда-ли калавъ ловаць гони елена, па кадъ е видіо да нигди никога нема, то опетъ друштво свое на састанакъ позове, и ово одма изиће. Садъ корняча види опруженимъ вратомъ покрай воде стовѣа елена, као да е радъ мало напѣти се, и проговори му: „Благородный господине, ако си жеданъ, пи слободно, овде се немашъ никога плашити!“ На то елень сагне свою главу и учтиво е поздрави, а она га запита, одкуда е тако дошао, и онъ іой одговори: „Я самъ живіо доста дуго у одной големой шуми у найвећемъ страу кое одъ силни змія, кое пакъ одъ ловциа кои су често тамо амо по шуми тумарали и ловили, па зато самъ оданде побеглао, да се еданпутъ мой гонителя ослободимъ, и да душомъ мало оданемъ.“ Корняча садъ примѣти: „у овай край іонъ до данасъ ловаць дошао не, зато нимало више несумняй, ты си овде сасвимъ слободанъ, па ако желишь можешъ намъ и другъ быти, и овде съ нама заедно живити; ерѣ као што видишь ове прекрасне ливаде, моћи ће те добро заранити.“ На ту прѣтельску понуду елень съ драге волѣ склони се да ту остане, и тако садъ сви скупа опредѣле едно прѣтно место исподъ грма у ладовини, за свой састанакъ, и ту се одъ сада свакій данъ састаяли, еданъ другомъ о свачему причали и о природи и нѣноме течаю разговарали се.

Еданпутъ сви ови вѣрны прѣтели, корняча, гавранъ и мишь дођу, а елена ни одкудъ. Зато се сада ови яко забрину и посовѣтую се елена, друга свога потражити, да му се не какво зло одъ ловца догодило, и зато одреде гаврана, да што пре на све стране лети, и да се ма како пожури извѣстіе донети. После краткогъ времена угледа летећи гавранъ не далеко у шуми у мрежи заплетена елена гди лежи, и врати се друштву свое съ извѣстіемъ. Чимъ е то мишь разумео, замоли друга свога гаврана да га однесе елену, као што и буде; и кадъ се съ еленомъ састаде, проговори му: „Брате, заръ си и ты побѣженъ? Та тебе свакій за найпамятнѣгъ одъ свію животиня хвали и почитуе!“ Елень изъ срца уздане и одговори: „О любезный брате! разумъ насъ одъ судбе, коя намъ съ неба долази, никако одбранити не може. Нити хитрогъ и лакогъ трчанъ, нити пакъ силнога снага, може судбе мрежу прекинути, све е то бадава.“

Докъ су ова двоица тако разговарали, домили и корняча, и елень се упрепасти кадъ е край себе виде, и рекне іой. О любезна сестро, а шта е тебе овамо дотерало? Одъ какве намъ ползе ты трома и слабомѣна можешъ быти? Та мене бы и самъ мишь могао ове неволь курталисати, и у случаю ако на насъ ловаць наиће, я ћу лако побећи, гавранъ ће одлетити, а мишь ће се по свомъ обычаю у какву ямицу сакрити, и тимъ смо мы спашени; а ты, тако трома и жалостна, нити можешъ летити нити пакъ бѣжати, найгоре ћешъ проћи, и можешъ найлакше пропасти.“ Корняча му на то одговори: „Вѣрный прѣтель ако за свогъ прѣтеля и пострада, не никаква штета; па найпосле, ако не у станю да

WWW.LJMIJ.B.S.R.S

приятелю и ближайшему своему помогне, а онъ баръ колико може нека га тѣши. Искреный и верный приятель душу свою за свога приятеля полаже. — Докъ е корняча овако говорила, мишь е готово сву мрежу изгризкао, и садъ у еданпуть чую неко шуштанѣ и виде къ нѣма долазе ђегъ ловца, и одма се кудъ кое разбегну. Кадъ се ловаць мрежи своіой приближіо имао е шта и видети, мрежа е сасвимъ покварена была, и садъ се яко уплаши; на све стране пазливо се обазре и угледи корнячу. Онъ е мрежомъ умота и понесе е са собомъ, а мишь и гавранъ сажаленѣмъ за нѣновомъ другомъ гледали су, и мало затимъ проговори мишь гаврану: Но за Бога! Са срећомъ еднога скопчана е несрећа другога. Нѣ доста што самъ осиромашіо него сада и верну другу мою да изгубимъ, кою нигда прежалити нећу.

И Садъ проговори гавранъ и елень мишу: „Мудрый приятелю нашъ, не очаявай, еръ то теби и вѣрной нашой други корнячи ништа непомаже, него гледай, и досети се како знашь, да е што пре ослободимо!“ Мишь Самбаръ мало се промысли, и одма смысли начинъ, коимъ ће корнячу найлакше моћи ослободити, и друштву своме представи овако: „Я самъ већъ смыслию. Ты елене, што пре можешъ поћи овимъ правцомъ и гледай да предъ ловца изиђешъ, падни на землю и учини се да си мртавъ, а ты гаврану, стани на нѣга, као да га клюешъ; ловаць кадъ васъ буде спазіо, одма ће изъ руке корнячу са завежляемъ на землю спустити, а ты елену гледай да се међутимъ мало дубль у шуму одвучешъ, како бы те ловаць потеряо, а зато време я ћу се постарати, да завежляй изгриземъ и любезну нашу сестру ослободимъ.“

Самбаровъ совѣтъ буде одма примљенъ и испуњенъ. Гавранъ и елень по совѣту друга нѣновогъ Самбара изиђу предъ ловца и ураде овако као што су посовѣтовани. Садъ ловаць све на страну баци, и похити найвећомъ радощу къ елену, а овай се мало дубль у шуму завуче, гавранъ за нѣмъ полети, ловаць кадъ е то видіо брже болъ за нѣмъ потрчи; а Самбаръ по своме обећаню улучи ту згодну прилику, те ослободи корнячу и весело съ нѣоме кући се упути, и кадъ кући дођу, у найвећой радости нађу елена и гаврана одмарајуће се, кои су чимъ ий ловаць гонити поче, овоме за тилый часъ изъ очіо исчезли. — Кадъ се ловаць повратио, да узме корнячу и другій свой пртлягъ па кући да иде; но кадъ тамо, после дугогъ тумараня едва нађе мрежу, и на велико свое удивленѣ дозна, да се и корняча подобно елену некимъ особытимъ начиномъ спасла, и лютыто као изванъ себе повиче: „то е башъ нечистый духъ морао учинити.“ Затимъ јошъ мало прогунђа и своіой кући пође са завѣштанѣмъ никадъ више по овой нечистой шуми ловити.

А Одсадъ е срећна животиня у миру, слоги и у братској любви сасвимъ безбрижно живила. У овай предѣлъ кадкадъ е и голубъ своме приятелю Самбару за любавъ долазіо, и разне е светске новости доносио, те е тиме срећно Самбарово друштво веселио.

превео В. Жив.

БЕРБЕРИЊЪ.

Берберинъ. Слуга самъ покоранъ, добро јутро желимъ. Гледайте чуда, одъ кадъ васъ нисамъ бријо, и опеть вамъ нѣ велика брада.

Господинъ. Ты мислишь да осимъ тебе нико выше неуме брияти.

Берберинъ. Право имате, свы на свету раде берберски занать, само свакій по свомъ начину брие. Кадъ у дућану што годъ купите и добро платите, онда трговаць у себы помысли: Ала га добро ошнша; кадъ васъ ко годъ у чему превари онъ онда каже: Али самъ га безъ сапуна обрѣао; кадъ вамъ ко годъ што говори што нерадо чуετε, онда кажете: Као да ми вади зубе; кадъ васъ когодъ изгрди, онъ онда каже: али самъ га добро изчешљао, кадъ се чему надате па недобіете, онда кажу: пустише му браду; и тако као што видите свы готово на свету раде берберскій занать, и зато нѣ ни чудо да немате велике браде; сада бријо и шишаю и кројачи, и чизмари и келнери и бакали и сви прочи, и за то како гдъгодъ у дућанъ ступите, треба мѣсто добро-јутро, да кажете: оћете да ме ошншате? и видиће те да ћете свуда быти послушани.

Господинъ. Јошъ се ниси одучіо одъ брбляня.

Берберинъ. Камо срећа да могу сасвимъ да онемимъ као новине о ратнимъ догађаима, те бы може быти болъ пролазіо; или баремъ да ми е да се научимъ да едно мислимъ а друго да говоримъ, онда бы постао великій дипломатъ. ербо еданъ великій француски дипломатъ казao е то морално изреченіе: да е богъ дао човеку рѣчи и говоръ да съ нѣма може свое мысли сакрити; то е было чини ми се Галфранъ, и то су рѣчи кое е свѣтъ за неко ново и паметно изобрѣтеніе приміо. Светъ е онда было доста глупъ, и мыслию е да еданъ дипломатъ, а особито француски дипломатъ, неможе ништа казати што нѣ паметно, и зашто не-бы было вредно да 50 хилада войника погине.

Господинъ. Шта има ново изъ Крима?

Берберинъ. Изъ Крима нема ништа ново, него стижу све оне старе новости т. е. да ударе едни или други; и свакомъ томъ приликомъ манъ е на свету неколико хилада солдати; и я мислимъ то већъ нису никакве новости, ер' то тако трае ево већъ година дана. И оба две стране веселе су и могу пѣвати ону нѣсму: Ево веће друга есенъ, како тучемъ у твой бедемъ, и немогу срећанъ быти, кои шанаць добыти!“

Господинъ. Шта има ново кодъ насъ?

Берберинъ. Кажу да има — —

Господинъ. Шта кажу да има?

Берберинъ. Кажу да има — — — говори се да има — — али јошъ задѣло незна се.

Господинъ. Али шта?

Берберинъ. Та говоре люди по соваку да има — — стра ме да изговоримъ име.

Господинъ. Та кажи, шта има?

Берберинъ. Та оно знате што люди зову свое же-
не, кадъ су неочешляне, и кадъ имъ кажу: башъ си
права —

Господинъ. Колера! Ё-ли?

Берберинъ. То, то, съ богомъ.

ДОМАШНІЙ ТЕАТОРЪ.

Колшія. А кудъ вамъ е отишла госпоя?

Господинъ. Послао самъ е у Новый Садъ.

Колшія. А зашто?

Господинъ. Чуо самъ да тамо има колере.

Колшія. Е то ніе лепо одъ васъ, и право да вамъ
кажемъ я се лютимъ на васъ.

Господинъ. А што е тебы стало ако моя жена умре?

Колшія. Та я се лютимъ на васъ само за то, што
вы мой првый комшія, па нисте хтели мени да кажете,
те бы и я мою жену тамо послао.

НАЙПОЛЕЗНІЯ ОПОМЕНА.

Како и по нашимъ краєвима одъ неко доба влада
нека редня, коя съ проливомъ, блюванѣмъ и грчевима
честу смръть причинява, то смо нашла за добро наше
читателѣ, а нарочито оне кои нису јоште за Шумадинку
платили — учтиво опоменути, да се чуваю: Одъ свакогъ
воћа уобште, нарочито одъ диня, крушака, и лубеница.
Далъ треба се чувати: Одъ масны и тестаны ела, одъ
сира, и одъ врућегъ хлѣба. Суца и чорба, а по томъ
кувано и печено месо, најздравіе е препитаніе за овакво
време. Салату, краставце и роткве треба избѣгавати.
У вече треба врло мало вечерати и то таква ела коя су-
лака. Исто тако треба се одъ якогъ пића чувати; то-
плие се него обично облачити; собу сирѣтомъ или фе-
нѣомъ кадити. Главно е то да свакій живи по свомъ
навикнотомъ обичаю, и да се нимало неплани.

М Р В И Ц Е.

— Кицошъ еданъ дође шеширѣи да избере за се-
бе шеширѣ. Почемъ е нашао шеширѣ, кой му се допа-
да, и кой му добро стои, погоди се за истый и хтеде га
на вересію узети. Шеширѣи нађе за добро понуду нѣ-
гову одбити. „Шта, заръ немате доста сигурности у ме-
ни?“ Запыта шеширѣи и овай му одговори. „То ние,
него я имамъ сасвимъ другій узрокъ.“ „А тай е?“ „Што
ни самъ радъ, да шеширѣ мой, предъ собственымъ ше-
широмъ моимъ, скидамъ.“

— У Лондону доведу предъ врховногъ судію пу-
стаію едногъ, кога су у крађи кодъ поштански кола у-
ватили. Судія се немало зачуди, кадъ у овоме позна ста-
рога свога саученика. Онъ се упусти дакле съ нымъ
у разговоръ, да се точніе о судбини нѣговой извести, и
да за остале саученике распита. А шта бы са Петромъ,
Маркомъ, Янкомъ и т. д.? Запыта пустаію. „Ахъ госпо-
дине, одговори онай, „сви су већъ, осимъ насъ двоице,
повешани.“

— Еданъ Енглець дође у Бечъ и зажели, да се по-
ине на високу кулу светога Стевана, да одтуда околный
предѣлъ лепо разгледа. Чуваръ куле ние быо кодъ ку-
ће, зато е нѣгова жена, коя е у петомъ месецу трудна
была, дужность нѣгову испуњавала и странце до на врѣ-
куле сироводила. Тако е и сада она предъ Енглецомъ
ишла, и већъ су неколико стотина басамака на выше уз-
ишли были, а Енглець дође у нестрплень, што она предъ
нымъ полако иде, а она е тако ишла наравно изъ уз-
рока бремена свога, па е запыта: „хоћете ли вы јошъ
дуго тако ићи?“ „Јошъ четири месеца,“ одговори она.
„То идемъ я натрагъ, ерѣ се я и тако овде толико вре-
мена у месту овомъ бавити немогу.“

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— 6. о. м. приспѣла е Енглеска краљвица у Паризъ, гдѣ
е съ najveћимъ одушевленѣмъ и торжествомъ дочекана была.
Она ће се задржавати у Паризу 10 дана, а по томъ ће се
опетъ у Лондонъ вратити.

— Депеша генерала Пеллсія изъ Крима одъ 5. ов. м. о
нападаню рускомъ, овако гласи: „Јучашнѣ (4. Авг.) нападанѣ
одъ стране Руса, са 5. дивизіа, 6 хил. коня и 20 батерія, и
мало е то за цѣль да брегъ Тедивне заузму. Они су прешли
Черну-рѣку на выше мѣста. Они су изгубили око 2500 лю-
ди, а одъ наше стране пало е мртвы 181 и 310 равны.“

— Друга една депеша Енглескогъ генерала Симпсона
явля, да ће се 6. т. м. бомбардираня како изъ енглески тако
и француски топова почети.

— Са источногъ мора нема важны новости. Онай гласъ:
Свеаборга нема выше! што е крозь сву Европу пролетіо; оби-
стниіо се само у толико, да су многе куће попалѣне, али са-
мой тврдињи да ние велика, а по рускомъ извѣстію никаква
штета ванешена, нити е и една батерія повређена. После
тога боя, оставила е Енглеска флота Свеаборгъ. Новне го-
воре да е ово бомбардиранѣ подобно одескомъ.

— Генералъ Канроберъ кои е за сенатора наимено-
ванъ, приспѣ ће 4. о. м. у Паризъ, и царена кола дочека ће
га и примити, када са гвозденогъ пута изађе, и одна ће га
возити у Сев-Клу.

— Изъ Париза одъ 4. о. м. опетъ еданъ дописатель као
извѣстно явля, да ће царъ Наполеонъ при свршетку овогъ
мѣсеца у Кримъ путовати, а то найвыше ебогъ тога, да пре-
узме главну команду надъ свомъ войскомъ, и тѣме да сложи
войску, и да уклони завистъ измеђъ заповѣдаюћи генерала.

— Хамбургске новине являю: великій князь Констан-
тинъ чувши да ће Енглези напасти на Свеаборгъ, и да ће томъ
приликомъ кодъ Кронштата остати манѣ лађа него што Руси
имаю, навальивао е да му се дозволи да удари на заоставше
неприятельске лађе кодъ Кронштата, но царъ ние никако доз-
волио; премда су Руси имали двапутъ више лађи.

Течай новаца: среб. 117%; дук. 5 фор. 25 кр. банкн.